

Huwelijk van het Jaar

(Wedding of the Year)

Blijspel

door

NORMAN ROBBINS

vertaling

Lies Sotthewes

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HUWELIJK VAN HET JAAR – WEDDING OF THE YEAR** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NORMAN ROBBINS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

EDITH MEURISSEN
BETTIE RAMSTRA
WOUTER VAN DOORN
FRANK WILLEMSSEN
ALICE MEURISSEN
GEERTRUIDA MEURISSEN
MATILDA MEURISSEN
MAX VAN DOORN
HARRIE EDELING
LYDIA MEURISSEN

EERSTE BEDRIJF

Scène 1 Zaterdagochtend
Scène 2 Die middag

TWEEDE BEDRIJF

Scène 1 Die avond
Scène 2 Zaterdagochtend, zes weken later

DECOR:

De kamer is vrolijk en gezellig. Door een boog in de achterwand kijken we in de hal en zien nog een stukje van de trap. Een klein tafeltje met daarop een mooie vaas met een droogboeket staat in de hal. Daarboven hangt een antieke, ovale, goudomlijste spiegel. Aan beide zijden van de boog staat (in de kamer) een eetkamerstoel, nieuw bekleed. (De ene heeft een d.m.v. klitteband afscheurbare zittingbekleding, wat verder in het stuk van pas komt). In de linkerwand is een moderne open haard met schoorsteen, waarop wat snuisterijen. Boven de haard hangt een ovale spiegel. Aan beide zijden van de haard is een deur, een naar de keuken en een naar de salon. In de rechterwand is een groot venster met uitzicht op een kleine, goed verzorgde tuin en de straat. Een ingelijste reproductie van een Oude Meester hangt boven een wandtafeltje tegen de achterwand, tussen de stoel en de deur. Er hangen mooie vitrages en overgordijnen. Rechts naast de stoel staat een boekenkast tegen de muur. Schuin op het venster staat een bank met daarvoor een salontafel. Bij de open haard staat een fauteuil.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

Als het doek opgaat komt er volop zon door het raam, de open haard brandt en de kamer is leeg. Op de salontafel staan een schaal koekjes en een kop en schotel. Edith Meurissen komt binnen vanuit de keuken. Ze is een aardige, mollige vrouw van ongeveer vijfenveertig jaar. Ze is netjes gekleed en heeft een zilveren koffiepote bij zich. Ze schenkt zichzelf een kop koffie in bij de salontafel, ondertussen zachtjes zingend.

EDITH: *(Zingend)* Wordt wakker, 't Zonnetje is al op, tada dadie tadadada...

BETTIE: *(Achter)* Joe-hoe. Is er iemand thuis?

EDITH: *(Roept)* Hier ben ik, Bettie. *(Zet de koffiepote neer. Bettie Ramstra komt binnen vanuit de hal. Ze is een slanke vrouw van Edith's leeftijd. Ze heeft een heel mooie japon aan, kennelijk nieuw, en haar haar is elegant opgemaakt. Ze poseert in de ingang)*

BETTIE: Tadaaaa! *(ze loopt naar Edith toe)* Hoe vind je hem? *(paradeert ermee)*

EDITH: *(bewonderend)* O, Bettie, wat mooi.

BETTIE: Ik dacht wel dat je hem mooi zou vinden. Het is wel confectie, maar ik moest *iets* kopen, anders was ik gek geworden.

EDITH: *(glimlachend)* Hoezo? Wat is er dan? Nee... wacht even. Ik ga er eerst nog een kopje bijhalen.

BETTIE: *(gaat op de bank zitten)* Heb je al een krant gezien vanochtend, Edith?

EDITH: *(achter)* Plaatselijke of landelijke?

BETTIE: *(pakt een koekje)* Plaatselijke natuurlijk. Wie leest er tegenwoordig nog een landelijke krant? Die gaan alleen maar over oorlogen en opstanden en of Willem Alexander zich nu wel of niet gaat verloven. Weggegooid geld, als je het mij vraagt. *(Edith komt binnen met een kop en schotel)*

EDITH: Nou, ik heb vandaag nog geen tijd gehad om een krant in te zien. Dit is mijn eerste pauze sinds ik Frank naar zijn werk heb geholpen vanochtend. *(ze zet de spullen op de salontafel)*

BETTIE: *(eet koekje op)* Moet hij werken op zaterdag?

EDITH: *(schenkt in)* Hij zal de belasting wel voor willen blijven. Hoe moet ik dat weten? Laten we het maar niet over Frank hebben. Je zou nog vertellen waarom je wat nieuws moest kopen. *(gaat naast Bettie zitten)*

BETTIE: *(trekt een gezicht)* Ik zit helemaal in de put.

EDITH: *(verbaasd)* Jij? Sinds wanneer?

BETTIE: (*pakt haar koffie*) Sinds ik in het *Nieuws van de Week* keek vanmorgen. (*pakt nog een koekje*) Ik heb je toch verteld dat ik onze Erna heb ingeschreven voor de "Bruid van het Jaar"-competitie?

EDITH: Ja.

BETTIE: Nou, ik was er vast van overtuigd dat ze *haar* zouden kiezen. Per slot van rekening - wij zijn nu niet bepaald zomaar iemand hier - ik en Dik - wel? En het wordt de grootste trouwpartij sinds jaren hier in de stad. Dat kan ik je wel vertellen. O ja! Om het nog maar niet te hebben over het feit dat Gerard ook nog eens een keer onderchef is van hun Advertentieafdeling. Je zou toch denken, dat ze iemand van hun eigen personeel als winnaar zouden uitkiezen? Dat hadden *wij* tenminste gedacht.

EDITH: Maar dat is niet zo?

BETTIE: (*verontwaardigd*) Nee. Vanochtend stond het in de krant. We kwamen er helemaal niet aan te pas. En je raadt nooit wie het wel gewonnen heeft.

EDITH: Ik heb geen idee.

BETTIE: Marja de Boer en die gekleurde vent waar ze mee gaat trouwen. Assam Nogwat. Wat vind je *daar* nu van?

EDITH: Ik weet niet. Wat moet ik daarvan vinden?

BETTIE: (*gepikeerd*) Nou, het is wel een beetje raar. Ik bedoel, als zij met een kleurling wil trouwen, dan moet ze dat zelf weten. Maar hij is alles bij elkaar nog geen twee minuten hier in de stad geweest en mijn bloed kookt als ik eraan denk dat hij die duizend gulden in de wacht sleept en die gratis huwelijksreis naar Parijs. Je zou toch op zijn minst verwachten, dat ze dat aan een Hollands stel hadden gegund? Iemand die het goed had kunnen gebruiken, in plaats van iemand die al zwemt in het geld?

EDITH: Nou ja, dat zou toch ook het geval geweest zijn, als jouw Erna had gewonnen?

BETTIE: (*verbaasd*) Hoezo?

EDITH: Nou, jullie leven toch ook niet bepaald van de bijstand?

BETTIE: (*nog gekwetst*) Misschien niet. Maar wij hebben er heel hard voor moeten werken. Ik en Dik. Het maakt me zo razend, hè! Ik heb aan Jan en alleman verteld dat onze Erna zou winnen en nou sta ik mooi voor schut.

EDITH: Trek het je niet aan, Bettie. Dat gaat wel weer over.

BETTIE: Daar gaat het niet om, Edith. Ik voel me *verraden*. Gerard de Wit heeft me zo goed als beloofd dat onze Erna zou winnen. (*ze snuft*) Je kunt tegenwoordig ook van niemand meer opan. Ik vraag me af wat zij kan verwachten van zo'n soort echtgenoot, die dit laat gebeuren.

EDITH: Daar kun je Gerard toch moeilijk de schuld van geven, Bettie. Daar kan *hij* toch niets aan doen? Misschien waren ze op de redactie bang dat erover gepraat zou worden, als een van hun eigen personeel zou winnen.

BETTIE: (*pinnig*) Er wordt vanavond zeker over gepraat als hij haar komt halen. Ze zal *razend* zijn. Ze had dat geld al uitgegeven.

EDITH: (*houdt de koffiepote omhoog*) Nog koffie?

BETTIE: Nee, dank je. Ik moet een beetje oppassen met melkgerechten. Ik begin weer ribbeltjes om mijn middel te krijgen. (*ze zucht*) Jij boft toch maar, Edith, dat je niet op je figuur hoeft te letten. *Ik* moet elke calorie tellen.

EDITH: Die van de koekjes heb je anders niet zo erg geteld. Trouwens - waarom denk je, dat ik niet op mijn figuur moet letten? (*schenkt voor zichzelf nog koffie in*)

BETTIE: Daarom. Daar ken ik je al te lang voor. Jij bent altijd mollig geweest. Je was al een tonnetje voor je Alice kreeg en daarna ben je beslist niet magerder geworden. Weet je - dat moet ze van *jou* hebben, want van Ben heeft ze het zeker niet. Die was zo mager als een lat.

EDITH: (*kijkt langs zichzelf naar beneden*) Nee, ze lijkt niet op Ben.

BETTIE: Jammer, dat hij niet lang genoeg geleefd heeft om haar nog te zien trouwen. Ik weet zeker dat hij dat fijn gevonden zou hebben.

EDITH: (*zacht*) Ja, hij wou haar graag getrouwd zien.

BETTIE: Ik neem aan, dat *jij* dat ook niet erg zou vinden, hè? Het wordt onderhand tijd. Ik bedoel - je zou toch denken dat ze wel *iemand* had kunnen vinden die haar wil hebben, maar het schijnt haar niks te kunnen schelen. Ik weet wel, dat ik me op die leeftijd ontzettend zorgen gemaakt zou hebben als er niet een of andere knaap achter me aan zou zitten. Niet dat ik me op *dat* gebied ooit zorgen heb hoeven maken. In tegendeel. (*zelfvoldaan*) Mijn probleem was eerder hoe ik van ze af moest komen.

EDITH: (*droog*) Ja, dat herinner ik me nog.

BETTIE: (*lachend*) Ik scheepde ze af en probeerde ze naar jou toe te praten.

EDITH: En dan wierpen ze één blik op me en gingen er meteen als een haas vandoor.

BETTIE: Nou ja...je hebt er niet veel aan gemist, Edith. Goed beschouwd waren ze allemaal hetzelfde. Zo traag dat je wel wou gillen... of zo voortvarend dat je wel moest gillen. (*lacht bij de herinnering*)

EDITH: Maar ik heb het op het laatst toch nog getroffen, hè? Met Ben. Hij was het wel waard om op te wachten. (*ze glimlacht*) Misschien wacht Alice wel tot *haar* Ben komt opdagen.

BETTIE: Dan mag hij wel opschieten. Hoe oud is ze nu? Tweeëntwintig, drieëntwintig?

EDITH: Drieëntwintig.

BETTIE: Nou ja, op een dag ontmoet ze misschien wel iemand die een beetje bijziende is, en dan zullen voor haar de huwelijksklokken ook nog wel luiden. Hoop doet leven, nietwaar? *(ze staat op)* Ik moest maar weer eens gaan, dacht ik zo. Bedankt voor de koffie.

EDITH: *(met haar gedachten ergens anders)* Geen dank.

BETTIE: Ik kom er zelf wel uit. Ik weet de weg zo langzamerhand.

WOUTER: *(achter)* Ben je daar, Edith?

EDITH: *(staat op)* Kom maar binnen, Wouter. *(tegen Bettie)* Dat is Wouter van Doorn van hiernaast. Die komt zeker bloemen brengen voor tante Lydia. Dat doet-ie elke zaterdag. *(Wouter van Doorn komt binnen vanuit de hal. Hij is ongeveer vijftig jaar; draagt vrijetijdskleding en heeft een bos bloemen bij zich)*

WOUTER: *(ziet Bettie)* Oh...sorry. Ik wist niet dat je bezoek had.

EDITH: *(gaat in zijn richting)* Kom binnen, Wouter. *(ze leidt hem naar Bettie)* Dit is Bettie. Bettie Ramstra. Een oude schoolvriendin. Bettie - Wouter van Doorn.

WOUTER: *(steekt zijn hand uit)* Hoe maakt u het?

BETTIE: *(met een brede glimlach)* O, hallo! *(ze schudt verwoed zijn hand)*

WOUTER: *(tegen Edith)* De bloemen. *(hij laat ze zien)*

EDITH: Ze zijn prachtig, Wouter.

WOUTER: Het spijt me dat het er niet meer zijn, maar Max is weer eens bezig geweest. Dit is alles wat ik nog heb kunnen redden.

EDITH: Oh, wat zonde.

BETTIE: Daar kan ik over meepraten, meneer van Doorn. Onze Rex begraaft zijn bot altijd midden in het rozenperk.

EDITH: *(lachend)* Max is geen hond, Bettie. Hij is Wouters zoon.

BETTIE: Oh. *(beschaamd)* Het spijt me.

WOUTER: Mij nog meer. Ik moet met hem leven.

EDITH: *(verwijtend)* Kom, kom, Wouter. Zo erg is het nu ook weer niet.

WOUTER: Nee, nog erger. Alleen hij komt op het idee om het gazon te maaien met een tondeuse en een stofzuiger.

BETTIE: *(geamuseerd)* Wat?

WOUTER: Hij dacht dat hij dan af was van het grasharken naderhand. En wat was het resultaat? Een vastgelopen motor en al mijn mooie bloemen afgemaaid.

EDITH: *(meelevend)* Oh, Wouter. *(pakt de bloemen aan)* Ik denk toch, dat hij het goed bedoelde - zoals gewoonlijk. En deze zijn schitterend. Ik breng ze gauw even naar boven naar tante Lydia.

WOUTER: Zeg haar maar, dat ik volgende week misschien een paar rozen voor haar heb...als hij tenminste ondertussen geen bladluis gaat kweken. *(Edith lacht en verdwijnt naar boven. Bettie en Wouter kijken naar elkaar en glimlachen verlegen)*

BETTIE: *(plotseling na een lange pauze)* Ik eh...ik heb u hier nog niet eerder ontmoet, hè?

WOUTER: Nee.

BETTIE: Omdat het net is of ik u ergens van ken.

WOUTER: Oh. Ja. Nou, misschien hebt u me ergens in de stad zien rondlopen. Ik ben bijna elke dag op pad.

BETTIE: Ja. Dat zal dan wel. Hoewel ik zelf niet zo vaak in de stad kom. Wij wonen namelijk buitenaf, ziet u, in het villapark.

WOUTER: Oh. Mooie buurt.

BETTIE: *(zelfvoldaan)* Dat vinden wij ook. Dik en ik. *(glimlacht)* Dik is mijn man.

WOUTER: *(licht fronsend)* Toch niet Dik Ramstra van die grote elektrotechnische zaak aan de Hoofdstraat?

BETTIE: *(geleid)* Ja, die. Kent u Dik, dan? *(staat trots als een pauw te kijken)*

WOUTER: Of ik hem ken? Dat zou ik denken. Hij is de grootste afzetter van de stad.

BETTIE: *(geschrokken)* Wat zegt u?!

WOUTER: *(verontwaardigd)* Rekende me viervijftig voor een fitting die bij de Hema de helft kost.

BETTIE: *(pinnig)* Nou, dan gaat u in het vervolg toch naar de Hema, meneer van Doorn. Toevallig zijn de huurprijzen in die straat ontzaglijk hoog en het geld moet toch ergens vandaan komen.

WOUTER: Dat kan wel zijn, maar niet van *mij*, dank u zeer.

BETTIE: *(woedend)* Als wij het van mensen zoals u moesten hebben, dan konden we beter sluiten. Een fitting en een paar batterijtjes per jaar en dan denkt u dat u ons een gunst bewijst. Nou, laat ik u wel vertellen, meneer van Doorn, wij kunnen het heel goed doen *zonder* uw gunsten.

WOUTER: Dat is dan mooi, mevrouwtje, want ik koop niet meer bij jullie. *(Edith komt, breed glimlachend, weer binnen)*

EDITH: En, kunnen jullie het een beetje vinden met elkaar?

BETTIE: *(snibbig)* Helemaal niet.

EDITH: *(geschrokken)* Wat zeg je? *(ze kijkt snel van de een naar de ander)*

BETTIE: Ik ben nog nooit zo beledigd als zonet in dit huis. Die "vriend" van jou durft te beweren dat mijn Dik hem heeft afgezet.

EDITH: *(tegen Wouter)* Oh, je moet je vergissen....

WOUTER: Ik vergis me niet. Geen wonder dat ze in het villapark kunnen wonen, met die prijzen die hij vraagt. Nog even en dan verhuizen ze naar Het Loo.

BETTIE: *(tegen Edith)* Ik kan maar beter gaan, voor ik iets zeg waar ik later spijt van heb.

EDITH: Bettie...

BETTIE: *(glimlacht geforceerd)* Wees maar niet bang, Edith, het is niet *jouw* schuld. Ik kan het jou niet kwalijk nemen dat je vrienden zo slechtgemanierd zijn. Misschien zie ik je volgende week nog. *(tegen Wouter)* Goedendag, meneer van Doorn. *(zij loopt naar de boog en draait zich daar om)* En ik hoop u niet weer te ontmoeten. *(Bettie gaat af door hal)*

EDITH: *(van streek)* Oh, Wouter. Wat is er gebeurd? Wat heb je gezegd?

WOUTER: *(enigszins in verlegenheid)* Oh.. ik heb alleen maar gezegd, dat die man van haar mij teveel had berekend voor een fitting, die ik nodig had toen we hier kwamen wonen. Het was maar een storm in een glas water. Niets om je over op te winden.

EDITH: *(zuchtend)* Oh, nou ja... ze zal er wel overheen komen, denk ik. Ga zitten, dan krijg je een kop koffie. Of heb je liever thee?

WOUTER: *(gaat op de bank zitten)* Dat maakt me niets uit. Koffie is prima... Eh...wat zei de oude dame van de bloemen?

EDITH: *(gaat richting keukendeur)* Die vond ze natuurlijk prachtig. Ik heb ze op haar ladenkast gezet, zodat ze ze goed kan zien. Haar hele dag is goed als jij die bloemen brengt. Je moest haar gezicht eens zien, als ik ermee binnenkom. *(gaat af naar keuken)*

WOUTER: *(iets luider)* Het zal ook wel niet zo leuk zijn voor haar om daar maar dag in dag uit in bed te liggen. Als een paar bloemen wat fleur in haar leven kunnen brengen, nou... in mijn tuin is altijd wel wat te vinden. *(Edith komt binnen met een kop en schotel)*

EDITH: Dat is heel aardig van je, Wouter. *(loopt naar salontafel)*

WOUTER: Is er geen enkele verbetering?

EDITH: *(schenkt koffie in)* Hoe bedoel je?

WOUTER: Knapt ze niet een beetje op?

EDITH: *(uitdrukingsloos)* Opknappen? *(begrijpt het)* Oh... nee. Nee.

WOUTER: *(ernstig)* Dat spijt me.

EDITH: Er mankeert haar niks, hoor. *(overhandigt hem het kopje)*

WOUTER: *(verbaasd)* Huh?

EDITH: Je denkt toch niet dat ze ziek is? *(lacht)* Goeiehemel, nee. Het enige waar tante Lydia last van heeft is van verveling. Als ze ook maar even denkt dat er iets is waar ze haar neus in kan steken, dan komt ze onmiddellijk naar beneden. Maar meestal is dat er niet en daarom

blijft ze boven. (*gaat naast Wouter zitten*) En dan hoeven we haar tenminste niet de trap op te dragen, zegt ze altijd, als ze tenslotte dood neervalt.

WOUTER: Dus...ze ligt daar maar net te doen of ze bedlegerig is en laat jou die trappen op en neer sjouwen tot je erbij neervalt? Wel verdikkeme.

EDITH: Dat doet ze helemaal niet, Wouter van Doorn, en trouwens, ze vangt Alice altijd op.

WOUTER: Alice? Maar die is bijna vierentwintig.

EDITH: Dat weet ik wel. Maar je kent haar. Mensen kunnen erg wreed zijn voor een meisje van haar omvang. Oh, ik zeg niet dat ze dat zo bedoelen, maar bij tijden is ze er helemaal overstuur van en tante Lydia is dan een geweldige steun voor haar. Laat haar de grappige kant ervan zien en zo. Ik bedoel...ze weet wel dat ze fors is, maar ze wil er niet om de haverklap aan herinnerd worden. Daarom ben ik tante Lydia zo dankbaar. Zij weet precies hoe ze haar aan moet pakken als ze in de put zit.

WOUTER: Zo. (*pauze*) Denk je...eh...dat ze er misschien nog een bij kan hebben daarboven? (*vlug*) Oh, ik heb het niet over mij, hoor. Ik kan wel voor mezelf zorgen. Ik denk eigenlijk aan Max.

EDITH: (*lachend*) Wouter.

WOUTER: Nee, ik meen het. Hij kan wel iemand gebruiken die hem een beetje gezond verstand bijbrengt, voor hij nog eens iemand ombrengt met die bizarre uitvindingen van hem.

EDITH: Zeg, maak het nou een beetje. Hij is niet half zo erg als jij wel doet voorkomen. Wees eens eerlijk, geef het maar toe.

WOUTER: Ik geef niks toe. Weet je niet meer, die keer dat hij het heldere idee kreeg centrale verwarming aan te leggen? Het eindigde ermee, dat hij de halve voorkamer en het trapportaal opblies.

EDITH: Nou ja...dat was inderdaad nogal ongelukkig, dat geef ik toe ... maar ik geef eerder het Gasbedrijf de schuld. Ze hadden die gaspijpen nooit zo vlak naast de waterleiding mogen leggen.

WOUTER: (*vol afkeer*) Er was in de hele straat geen ruit meer heel na die ontploffing en die goeie Nellie Pietersen werd door de luchtdruk weggeblazen en viel met haar gezicht in haar eigen composthoop. (*loopt warm bij dit onderwerp*) En wat dacht je van die verf die hij mengde om het tuinhuisje mee te doen. Nog steeds niet droog...en in augustus was het al twee jaar geleden dat hij het geschilderd heeft. Nou ja, ik ben hier niet gekomen om over hem te jammeren. Dus laat ik mijn mond maar houden.

EDITH: Waar kwam je eigenlijk wel voor? Behalve dan om de bloemen te brengen?

WOUTER: En je vriendin op stang te jagen.

EDITH: *(droogjes)* Ook dat.

WOUTER: Nou...eh...ik wou vragen of je zin had om een eindje met me te gaan rijden vanmiddag. Een klein tochtje in de omgeving?

EDITH: Oh, Wouter, dat zou ik enig vinden.

WOUTER: Mooi.

EDITH: Maar ik kan niet. De tantes komen vanmiddag op bezoek bij Lydia. Het spijt me echt, maar ik moet hier blijven om voor de thee te zorgen en zo. *(pauze)* Volgende week dan? Of komt jou dat niet uit?

WOUTER: *(verheugd)* Het komt mij altijd uit. Afgesproken dan?

EDITH: *(met een glimlach)* Afgesproken. Ik verheug me er nu al op.

WOUTER: Anders ik wel. *(gaat staan)* Nou, ik ga maar eens kijken of mijn huis er nog staat. Bedankt voor de koffie.

EDITH: *(gaat staan)* Jij bedankt voor de bloemen, hè.

WOUTER: Graag gedaan. *(kijkt omhoog)* Verveling. *(lacht)* Volgende week zaterdag breng ik je weer wat bloemen. Dag hoor. *(gaat af door hal. Edith glimlacht en begint de koffieboel op te ruimen. Alice Meurissen en Frank Willemsen komen binnen vanuit de hal. Alice is een aardig, maar erg dik meisje (desnoods wordt die illusie gewekt door middel van haar kleding, zoals dikke, wijde rokken en oversized grofgebreide truien). Ze draagt een vormloze jas en grote sportschoenen, heeft lang, steil haar en een bril met jampotglazen. Frank is vijfendertig, slank en ziet er goed uit. Hij heeft een overal aan vol olievlekken. Hij heeft een lunchdoos bij zich en een ingepakte doos bonbons)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto